

Η ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΗΣ ΒΑΥΑΡΟΚΡΑΤΙΑΣ – Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΟΘΩΝΑ

Μετά την δολοφονία του Καποδίστρια, ξέσπασε εμφύλιος πόλεμος. Η Αγγλία, η Γαλλία και η Ρωσία συμφώνησαν ότι το πολίτευμα στην Ελλάδα θα είναι **απόλυτη μοναρχία** και βασιλιάς της Ελλάδας θα είναι ο Όθωνας, γιος του βασιλιά της Βαυαρίας Λουδοβίκου Α΄. Όσο ο Όθωνας ήταν ανήλικος, την εξουσία ασκούσε η Αντιβασιλεία, επιτροπή από Βαυαρούς αξιωματούχους.

Οι στόχοι της Αντιβασιλείας ήταν: εθνική ανεξαρτησία, βασιλική απολυταρχία, συγκεντρωτικό σύστημα διοίκησης.

Η πρωτεύουσα του κράτους μεταφέρθηκε από το Ναύπλιο στην Αθήνα, για να συμβολίσει ότι το νέο κράτος ήταν κληρονόμος της αρχαίας Ελλάδας.

Ο στρατός βασίσθηκε στους 3.500 Βαυαρούς στρατιωτικούς που ήλθαν μαζί με τον Όθωνα. Οι Έλληνες αγωνιστές που δεν έγιναν δεκτοί στις ένοπλες δυνάμεις του κράτους έμειναν χωρίς πόρους ζωής. Αρκετοί στράφηκαν στην ληστεία.

Η δικαιοσύνη αναδιοργανώθηκε, ιδρύθηκαν δικαστήρια και συντάχθηκαν νέοι νόμοι.

Το 1837 ιδρύθηκε Πανεπιστήμιο στην Αθήνα και Πολυτεχνικό Σχολείο.

Η ελληνική εκκλησία ορίσθηκε Αυτοκέφαλη, δηλαδή χωρίσθηκε διοικητικά από το Οικουμενικό Πατριαρχείο Κωνσταντινούπολης.

Αφού ο Όθωνας ανέλαβε την εξουσία, προσπάθησε να περιορίσει την επιρροή των κομμάτων ενισχύοντας κατά περιόδους ένα από αυτά και περιθωριοποιώντας τα άλλα.

Με τα χρόνια επικράτησε η άποψη ότι η παραχώρηση από τον Βασιλιά Συντάγματος θα μείωνε την οικονομική και κοινωνική κρίση και θα εξασθénιζε την εξουσία των Βαυαρών.

Τη νύχτα της **2^{ης} προς 3^η Σεπτεμβρίου 1843** δυνάμεις της φρουράς της Αθήνας και πολλοί πολίτες με επικεφαλής τον συνταγματάρχη Δημήτρη Καλλέργη και τον αγωνιστή του '21 Ιωάννη Μακρυγιάννη συγκεντρώθηκαν έξω από τα ανάκτορα (σημερινή Βουλή) και απαίτησαν από τον Όθωνα να παραχωρήσει Σύνταγμα. Ο βασιλιάς αρχικά αρνήθηκε, αλλά τελικά υποχρεώθηκε να προκηρύξει εκλογές για Εθνοσυνέλευση που θα ψήφιζε Σύνταγμα.

Με το Σύνταγμα του 1844 θεσπίσθηκε το πολίτευμα της **συνταγματικής μοναρχίας**.

Νομοθετική Εξουσία: την ασκούσαν από κοινού ο βασιλιάς, η Γερουσία (τα μέλη της διορίζονται από τον βασιλιά και ήταν ισόβια), η Βουλή (εκλεγόμενη από τον λαό).

Εκτελεστική Εξουσία: την ασκούσε ο Βασιλιάς μέσω υπουργών που διορίζει και έπαυε χωρίς την έγκριση της Βουλής.

Δικαστική Εξουσία: την ασκούσαν οι δικαστές, που διορίζονταν και παύονταν από τον βασιλιά.

Οι υπερεξουσίες του βασιλιά νόθευαν τον δημοκρατικό χαρακτήρα του πολιτεύματος. Τα κόμματα ανέπτυσαν δράση, χωρίς να είναι επίσημα αναγνωρισμένα. Χρησιμοποιούνταν κρατικοί πόροι για την εξυπηρέτηση ψηφοφόρων.

Μια έντονη αντίθεση μεταξύ Ελλήνων εκδηλώθηκε, όταν οι γεννημένοι σε περιοχές που εντάχθηκαν στο ελληνικό κράτος διαμαρτύρονταν κατά των γεννημένων σε περιοχές έξω από τα σύνορα του ελληνικού κράτους, διότι οι δεύτεροι είχαν καταλάβει πολλές θέσεις στην δημόσια διοίκηση με προσόν την μόρφωσή τους. Αποφασίσθηκε να μην διορίζονται οι γεννημένοι εκτός συνόρων στο εξής σε θέσεις της διοίκησης.

Στη βάση του ότι η Ελλάδα ήταν φτωχή και οι περισσότεροι Έλληνες ζούσαν έξω από τα σύνορα του ελληνικού κράτους, διαδόθηκε η θέση ότι, για να αναπτυχθεί η χώρα, θα έπρεπε πρώτα να διευρυνθούν τα ελληνικά σύνορα, ώστε να περιλάβουν περιοχές με ελληνικούς πληθυσμούς που βρίσκονταν υπό ξένη-κυρίως οθωμανική-κυριαρχία. Οι Έλληνες που ζούσαν στην Οθωμανική Αυτοκρατορία ονομάσθηκαν *αλύτρωτοι* (δεν είχαν απελευθερωθεί).

Αντίθετη ήταν η άποψη του Αλέξανδρου Μαυροκορδάτου και του αγγλικού κόμματος ότι μόνο αν προηγείτο η οικονομική ανάπτυξη της Ελλάδας, θα ήταν εφικτή και η εδαφική επέκτασή της.

Με τον καιρό μια νέα γενιά πολιτικών εκτιμούσε ότι ο Όθωνας δεν είχε τίποτα δημιουργικό να προσφέρει στη χώρα. Οι διαμαρτυρίες κατά του βασιλιά εντείνονταν, με αποκορύφωμα το ότι στασίασε (πήρε θέση ανυπακοής) η φρουρά της Αθήνας. Ο Όθωνας κηρύχθηκε έκπτωτος και υποχρεώθηκε να εγκαταλείψει την χώρα τον **Οκτώβριο του 1862**.